

L:1879, a nelze na cizí (bývalou rakouskou) státní příslušnost otce, resp. děda st-lova usuzovati již z toho, že st-l i jeho děd se narodili v Haliči.

Podle § 7 zák. čl. XVIII:1871 stal se každý státní občan uherský již podle zákona příslušníkem obce, pod jejíž svrchovaností byl v době vyhlášení zákona, tedy vzhledem na ustanovení § 4 obce, ve které v čas vyhlášení zákona bydlil neb se zdržoval. Cit. zákon byl vyhlášen 10. června 1871. Podle § 9 tohoto zák. jest pro příslušnost nezletilých dětí rozhodující domovská příslušnost otcova, nebo pokud soudním rozhodnutím péče o dítě byla přenesena na matku, domovská příslušnost této. Na případy, na které nelze použití těchto předpisů o domovské příslušnosti, má pak cit. zákonný článek v § 10 a násl. ustanovení zvláštní.

Ze správních spisů vysvítá, že představenstvo obce B. potvrdilo úředně dne 6. února 1929 na výpisu z hlavní daňové knihy, že Heřman B., býv. obyvatel obce B., platil tam daň od r. 1871 až do r. 1879 inclusive. Z výpisu plyne, že platil daň i za r. 1869. Jde tu tedy o kritickou dobu podle zák. čl. XVIII:1871.

Za tohoto stavu věci bylo na žal. úřadě, aby nejprve zjistil, zdali děd st-lův Heřman B. nabyt domovské příslušnosti v B. podle zák. čl. XVIII:1871, zejména podle jeho § 7, a zdali v této domovské příslušnosti ho následoval otec st-lův a st-l sám. Žal. úřad však tak neučinil, ač tu jde o věc pro posouzení daného případu rozhodnou, spočívá tedy jeho rozhodnutí na řízení neúplném a podstatně vadném.

Č. 10.186.

O b ě a n s t v í s t á t n í: O předpokladech nabytí stát. občanství čsl. podle § 2, resp. 1:1 úst. zák. č. 236/20 na základě narození, resp. domovského práva v obci bývalého Uherska, z níž čsl. republika připadla jen část.

(Nález ze dne 30. listopadu 1932 č. 18.918.)

V ě c: Jakub F. v Užhorodě proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Min. vnitra v Praze vyslovilo nař. rozhodnutím, že st-l, obchodník s pívem a vínem ve velkém a výrobce šumivého vína v Užhorodě, není čsl. státním občanem, ježto se na území nynější čsl. republiky nenarodil a neměl domovského práva v některé obci náležející k území čsl. republiky nejpozději od 1. ledna 1910, takže náležitostem zák. č. 236/20 stanoveným v §§ 2 a 1 č. 1 nevyhověl a také nežádal o přiznání čsl. státního občanství podle § 9 téhož zák. v předepsané, nyní již propadlé lhůtě. Jmenovaný posledně bydlil na té části obce V., která při stanovení státních hranic připadla Rumunsku.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvažil nss toto:

Oproti výroku žal. úřadu, že st-l není čsl. státním občanem, ježto se na území nynější čsl. republiky nenarodil a neměl domovského práva v některé obci náležející k území čsl. republiky nejpozději od 1. ledna 1910,

takže náležitostí zák. č. 236/20 stanoveným v §§ 2 a 1 č. 1 nevyhověl, namítá stížnost, že skutková podstata, z níž žal. úřad vychází, je nesprávná a nemá opory ve spisech, neboť st-l se narodil v té části obce V., která patří čsl. republice a dále má domovské právo po svém otci, který patří dne 10. června 1871 pod svrchovanost obce V. a to v té části, která patří republice čsl. — — — —

Žal. úřad opřel svůj výrok, že st-l není čsl. státním občanem, o skutkovou podstatu shora citovanou, aniž uvedl, na jakém podkladě dospěl k této skutkové podstatě a aniž měl ve správních spisech, jak jsou nss-u předloženy, pro tento svůj výrok oporu. Nedostatkem tím ztížena byla st-li účinná obrana a nss-u znemožněno přezkoumati nař. rozhodnutí, což zakládá podstatnou vadu řízení a to tím spíše, když st-l ve své žádosti svoje domovské právo před 1. lednem 1910 odvozoval od domovského práva svého otce podle zák. čl. XVIII:1871, kteroužto otázku nechal žal. úřad nepovšimnutu. Na tom nic nemůže změnit skutečnost, bydlel-li st-l, jak zní nař. rozhodnutí, posledně v té části obce V., která při stanovení státních hranic připadla Rumunsku, neboť skutečnost ta je pro otázku narození st-lova a pro domovské právo st-lovo po otci podle zák. čl. XVIII:1871, podle něhož je rozhodným den 10. června 1871, irelevantní. Naopak je s hlediska § 2 zák. č. 236/20 rozhodno, v které části obce V. se st-l narodil, a s hlediska § 1 č. 1, v které části měl otec 10. června 1871 bydliště.

Č. 10.187.

Zdravotnictví. — Pojišťovací právo: * Majitel veřejné lékárny není ex lege povinen vydávati členům Léčebného fondu veřejných zaměstnanců na účet tohoto fondu léčiva na úvěr.

(Nález ze dne 1. prosince 1932 č. 16.339.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 2079/23.

Věc: Mg. Ph. Stanislav O. ve F. (adv. Dr. Frt. Lohr z Prahy) proti zemskému úřadu v Brně (min. rada Dr. Vil. Šimon, za zúč. Léčebný fond odb. přednosty Dr. Jos. Lukáš) o příkaz prodávati členům Léčebného fondu léčiva na úvěr.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dopisem z 12. dubna oznámil Léčebný fond veřejných zaměstnanců v Praze okresnímu úřadu v Nov. Jičíně, že mu st-l dopisem z 28. března 1929 ohlásil, že od 1. dubna 1929 přestává ve smyslu § 1062 o. z. o. vydávati léky na úvěr pro Léčebný fond, a žádal o zakročení. Okresní úřad na to výměrem z 25. dubna 1929 st-li nařídil, aby ihned začal opět expedovati léky na účet Léčebného fondu, poněvadž jednání odporuje § 24 zák. č. 221/24 a kromě toho je proti veřejnému zájmu. K nařízení tomu připojil pohružku, že v záporném případě bylo by nutno proti st-li použití prostředků trestních, eventuálně byla by mu odňata koncese lékárnická.